

Sygn. akt III K 68/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2017r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział III Karny

w składzie:

przewodniczący: SSO Daniel Strzelecki

protokolant: Małgorzata Zawadzka

przy udziale prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze: Elżbiety Szczygieł

w sprawie o wydanie wyroku łącznego

wobec skazanego M. W.

urodzonego dnia (...) w K.

syna A. i A. z domu M.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 3 września 2014r. w sprawie sygn. akt II K 661/14 za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, przy czym postanowieniem tego Sądu z dnia 18 kwietnia 2017r. w sprawie sygn. akt II Ko 3294/16 zarządzono wykonanie tej kary;
2. Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 marca 2015r. w sprawie sygn. akt II K 1662/14 za przestępstwo z art. 286§1 k.k. i art. 287§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 28 września 2014r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, przy czym postanowieniem tego Sądu z dnia 16 marca 2017r. w sprawie sygn. akt II Ko 2806/16 zarządzono wykonanie tej kary;
3. Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 7 września 2016r. w sprawie sygn. akt II K 665/16 za przestępstwo z art. 180a k.k. popełnione w dniu 7 marca 2016r. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;
4. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 12 października 2016r. w sprawie sygn. akt III K 48/16 za:
 - a) przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od czerwca 2015r. do dnia 2 sierpnia 2015r. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
 - a) przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 22 marca 2016r. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu M. W. wyrokami opisanymi w pkt. 1 i 2 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego i karę

łącną pozbawienia wolności wymierzoną mu wyrokiem opisanym w pkt. 4 tej części niniejszego wyroku łącznego i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I części dyspozytywnej niniejszego wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy odbytych przez niego kar pozbawienia wolności w sprawach opisanych w pkt. 1 i 2 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego, jak i okres odbytej przez niego kary łącznej pozbawienia wolności w sprawie opisanej w pkt. 4 tej części niniejszego wyroku łącznego;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

IV. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

UZASADNIENIE

M. W. został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 3 września 2014r. w sprawie sygn. akt

II K 661/14 za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. popełnione w dniu 3 kwietnia 2014r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, przy czym postanowieniem tego Sądu z dnia 18 kwietnia 2017r. w sprawie sygn. akt II Ko 3294/16 zarządzono wykonanie tej kary;

2. Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 marca 2015r. w sprawie sygn. akt

II K 1662/14 za przestępstwo z art. 286§1 k.k. i art. 287§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 28 września 2014r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, przy czym postanowieniem tego Sądu z dnia 16 marca 2017r. w sprawie sygn. akt

II Ko 2806/16 zarządzono wykonanie tej kary;

3. Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 7 września 2016r. w sprawie sygn. akt

II K 665/16 za przestępstwo z art. 180a k.k. popełnione w dniu 7 marca 2016r. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

4. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 12 października 2016r. w sprawie sygn. akt III K 48/16 za:

a) przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od czerwca 2015r. do dnia 2 sierpnia 2015r. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

a) przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 22 marca 2016r. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

/Dowód: dane o karalności k. 8-9; wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 12 października 2016r. w sprawie sygn. akt III K 48/16 k. 16-17; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 marca 2017r. w sprawie sygn. akt II AKa 39/17 k. 18-19; wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 1 lutego 2012r. w sprawie sygn. akt III K 1992/11 k. 22; wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 3 września 2014r. w sprawie sygn. akt II K 661/14 k. 23; wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 marca 2015r. w sprawie sygn. akt II K 1662/14 k. 24-25; wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 28 sierpnia 2015r. w sprawie sygn. akt VI Ka 305/15 k. 26; wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 7 września 2016r. w sprawie sygn. akt II K 655/16 k. 27; postanowienie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 18 kwietnia 2017r. w sprawie sygn. akt II Ko 3347/16 k. 28/

Funkcjonowanie skazanego M. W. w warunkach izolacji penitencjarnej było zmienne. Miewał on bowiem problemy z przestrzeganiem zasad obowiązujących w zakładzie karnym i wymagał w tym zakresie dyscyplinowania. Zdarzały się mu sytuacje, w których wobec przełożonych był arogancki i wulgarny, zaś często bywał wobec nich opryskliwy. Ponadto 6 – krotnie wnioskowano o wymierzenie skazanemu kary dyscyplinarnej, przy czym ukarany został 4 razy: za kopanie w drzwi pola spacerowego, używanie słów wulgarnych oraz niewłaściwe zachowanie względem przełożonego, za nieprzestrzeganie porządku wewnętrznego przez palenie wyrobów tytoniowych w miejscach niedozwolonych, jak i za niepoprawne zachowanie, w tym odmowę wykonania polecenia przełożonego i niestosowanie się do zapisów porządku wewnętrznego w zakresie ubioru na polu spacerowym. M. W. deklarował przynależność do podkultury przestępczej, ściśle przestrzegał zasad podkulturowych, lecz nie wykazywał aspiracji przywódczych. Uzyskał on ponadto 3 nagrody i 6 ulg, nie był sprawcą ani uczestnikiem zdarzeń nadzwyczajnych, a ze współosadzonymi nie miał konfliktów. Skazany nie podejmował zachowań agresywnych ani autoagresywnych, o czystość i porządek w celi mieszkalnej dbał prawidłowo, zaś jego wygląd zewnętrzny i higiena osobista nie budziły zastrzeżeń.

/Dowód: opinia o skazanym Zakładu Karnego we W. z dnia 18 lipca 2017r. k. 29-31/.

Wobec M. W. zaktualizowały się materialnoprawne przesłanki, które obligowały sąd do wydania wyroku łącznego. Antycypując bowiem problem, który zostanie rozważony w dalszej części uzasadnienia, a odnoszący się do względności konkurujących ustaw normujących instytucję kary łącznej, nadmienienia wymagało, że zarówno w przepisach obowiązujących w czasie popełnienia przez skazanego przestępstw, które były przedmiotem opublikowanych wobec niego wyroków skazujących w sprawach o sygn. akt II K 1992/11, II K 661/14 oraz II K 1662/14, jak i w unormowaniach, które obowiązywały w późniejszym okresie, aż do czasu orzekania w niniejszym postępowaniu, przewidziano że „(...) sąd orzeka karę łączną” (art. 85 k.k. ustawy obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015r., jak i art. 85§1 k.k. ustaw obowiązujących po tej dacie). To zaś oznaczało, że obowiązek orzeczenia kary łącznej w przypadku zaistnienia przesłanek do jej wymierzenia aktualizował się niezależnie od tego, którą z tych konkurujących ustaw zastosowano by w niniejszym postępowaniu – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015r., II KK 84/15, LEX nr 1681879.

Rozważając natomiast zagadnienie, jakie przepisy statuujące instytucję kary łącznej należało zastosować względem M. W., należało zauważyć, że ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015r., istotnie przemodelowano zasady orzekania w przedmiocie kary łącznej. W treści art. 19 ust. 1 powołanej ustawy przewidziano zaś, że przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (Kodeksu karnego – dopisek S.O.), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Brzmienie tego unormowania mogłoby zatem sugerować, że w sytuacji, gdy jeden z wyroków skazujących uprawomocnił się po dniu 30 czerwca 2015r., to do łączenia sankcji znajdować będą zastosowanie obowiązujące po tej dacie przepisy art. 85 k.k. Należało jednakże zaaprobować zaprezentowany w doktrynie prawa karnego materialnego pogląd, zgodnie z którym, jeżeli przynajmniej jeden z wyroków skazujących uprawomocnił się po wejściu w życie wskazanej ustawy, zaś co najmniej jeden z czynów, za które orzeczono podlegającą łączeniu sankcję, został popełniony przed tą datą, to problem konkurencji ustawy dawnej i obowiązującej, należy rozstrzygać na płaszczyźnie art. 4§1 k.k. – J. Majewski, Komentarz do niektórych przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw [w:] Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015, teza 2 do art. 19. Rzecz bowiem w tym, że art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. nie stawia jednoznacznego zastrzeżenia, iż do kar orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015r. stosować trzeba art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed tą datą. W treści tego unormowania jednoznacznie statuowano przecież, że w sytuacji łączenia kar orzeczonych wyrokami, które uprawomocniły się przed tą datą i po niej, może zająć „(...) potrzeba orzeczenia kary łącznej (...)” na zasadach określonych ustawą nowelizującą, przy czym prawodawca doprecyzował w dalszej części cytowanego przepisu, że sytuacja taka może wystąpić „(...) w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” (nowelizującej – dopisek S.O.).

W konkluzji tego fragmentu wyводу podnieść należało, że dwa chronologicznie ostatnie wyroki skazujące zapadłe wobec M. W., a mianowicie wyroki w sprawach o sygn. akt II K 665/16 i III K 48/16, uprawomocniły się po dniu 30

czerwca 2015r. Nie można było jednak tracić z pola widzenia tego, że przedmiotem osądu trzech pierwszych wyroków skazujących wydanych wobec niego były czyny, których ustawowe znamiona zrealizowane zostały przed tą datą, co odnosiło się do inkryminowanych zachowań skazanego, które osądzono w sprawach o sygn. akt II K 1992/11, II K 661/14 oraz II K 1662/14. Orzeczenia te zostały ponadto opublikowane i uprawomocniły się przed datą 1 lipca 2015r. Dlatego właśnie do oceny względności konkurujących unormowań rozdziału IX Kodeksu karnego należało zastosować zasady statuowane w art. 4§1 k.k. Wprawdzie w treści tego unormowania ustawodawca przewidział prymat stosowania ustawy obowiązującej w chwili orzekania, zastrzegł jednak zarazem, że pierwszeństwo stosowania tej ustawy zostaje wyłączone, gdy ustawę obowiązującą poprzednio należy uznać za względniejszą dla sprawy.

Oceniając zatem konkurencję ustaw w konkretnych okolicznościach niniejszego postępowania, stwierdzenia w pierwszej kolejności wymagało to, że wybór jednej z nich powinien znajdować oparcie w ustaleniu, która z nich przewiduje w określonej sytuacji prawnej względniejsze dla M. W. konsekwencje, co odnosić należało do całokształtu prawno-karnych konsekwencji wynikających z zastosowania każdej z tych ustaw – wyrok Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 13 stycznia 1970r., V KRN 402/69, OSNKW 1970/4-5/37; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996r., I KZP 2/96, OSNKW 1996/3-4/16.

Rozważając w pierwszej kolejności w kontekście wszystkich opublikowanych wobec M. W. wyroków skazujących, którymi orzeczono wobec niego podlegające łączeniu kary pozbawienia wolności, czy przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. były dla niego względniejsze, należało stanowczo stwierdzić, że wymowa tych właśnie unormowań stawiała skazanego w sytuacji mniej korzystnej względem sytuacji, w której znalazłby się, gdyby zastosowano przepisy obowiązujące po tej dacie.

Zauważyć należało, że w korelacji temporalnej statuowanej w art. 85 k.k. w jego brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r., a pozwalającej na połączenie wymierzonych M. W. sankcji węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym, pozostawały jedynie kary pozbawienia wolności wymierzone mu wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 665/16 i III K 48/16. Wszak wyrokiem w sprawie sygn. akt III K 48/16 osądzono zachowanie skazanego popełnione w okresie od czerwca 2015r. do dnia 2 sierpnia 2015r., jak i w dniu 22 marca 2016r., natomiast wyrok, który w rozumieniu art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. otwierał realny zbieg przestępstw, a mianowicie wyrok w sprawie sygn. akt III K 665/16, został opublikowany w dniu 7 września 2016r., a więc po dacie popełnienia przestępstw osądzonych w sprawie o sygn. akt III K 48/16.

W zbiegu realnym statuowanym w art. 85 k.k. w jego brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015r. nie pozostawały zatem przestępstwa, które osądzono wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 1992/11, II K 661/14 oraz II K 1662/14. Przedmiotem dwóch ostatnich z tych orzeczeń były bowiem przestępstwa popełnione przez M. W. odpowiednio w dniu 3 kwietnia 2014r., jak i w dniu 28 września 2014r. To zaś oznaczało, że oceniane czyny zabronione zostały popełnione przez M. W. po dacie publikacji chronologicznie wcześniejszych wyroków, jako że wyrok w sprawie sygn. akt II K 1992/11 został opublikowany w dniu 1 lutego 2012r., a wyrok w sprawie sygn. akt II K 661/14 ogłoszono w dniu 3 września 2014r.

Ogół tych spostrzeżeń pozwalał stwierdzić, że na podstawie przepisów kształtujących instytucję kary łącznej w ich brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. nie można by objąć węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym sankcji pozbawienia wolności wymierzonych M. W. wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 661/14 i II K 1662/14. Możliwość połączenia tych sankcji, jak również izolacyjnej kary łącznej wymierzonej skazanemu w sprawie sygn. akt III K 48/16 zaktualizowała się natomiast na podstawie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego obowiązujących po tej dacie. Co więcej, połączenie wyrokiem łącznym wszystkich omawianych kar pozbawienia wolności wymierzonych skazanemu czyniło zadość jego żądaniu, jako że jego obrońca wnioskował o objęcie wyrokiem łącznym tychże właśnie sankcji. Z tego powodu dojść należało do przekonania, że obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015r. przepisy normujące instytucję kary łącznej stawiały M. W. w sytuacji mniej korzystnej aniżeli przepisy obowiązujące po tej dacie.

W kontekście oceny względności konkurujących ustaw podnieść ponadto należało, że w art. 85§2 k.k. obowiązującym po dniu 30 czerwca 2015r. ustawodawca statuował, że łączeniu węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym podlegają kary lub kary łączne, zaś obowiązujący do tej daty art. 85 k.k. przewidywał zasadę łączenia wyłącznie sankcji jednostkowych – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007r., V KK 419/06, OSNKW 2007/10/74; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2007r. II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6. Przyjąć zatem należało, że również analizowana zmiana normatywna wprowadzona ustawą z dnia 20 lutego 2015r. okazała się dla M. W. korzystna. Zważywszy bowiem na fakt, że wyrokiem w sprawie sygn. akt III K 48/16 orzeczono wobec niego karę 3 lat pozbawienia wolności i karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, to stosując obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015r. unormowania, należałoby przyjąć, że sankcje te wchodząc w skład kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym, współkształtowałyby granice te same kary. W przypadku zatem zastosowania w ramach orzekania o wyroku łącznym w niniejszym postępowaniu przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015r., opisane kary jednostkowe pozwoliłyby na skonstruowanie substratu kary łącznej pozbawienia wolności na pułapie od 3 lat do 3 lat i 4 miesięcy. Fakt zatem połączenia orzeczonych tym wyrokiem jednostkowym kar pozbawienia wolności i wymierzenie M. W. kary łącznej 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w warunkach asperacji, pozwalał stanowczo stwierdzić, że połączenie w niniejszym postępowaniu tej kary łącznej, nie zaś kar jednostkowych, niosło dla skazanego wyłącznie korzystne skutki.

Analizując natomiast w kontekście przepisów statuujących instytucję kary łącznej w ich brzmieniu obowiązującym po dniu 30 czerwca 2015r. zagadnienie łączenia wymierzonych M. W. kar pozbawienia wolności, jak i uwzględniając wskazania zawarte w treści art. 85a k.k. i art. 86§1 k.k., sąd doszedł do przekonania, że łączność podmiotowo - przedmiotowa zachowań, które osądzono w sprawach o sygn. akt II K 661/14, II K 1662/14 oraz III K 48/16, pozwalała na zastosowanie wobec skazanego zasady asperacji. Zauważenia bowiem na wstępie wymagało to, że najkorzystniejsza dla skazanego zasada absorpcji powinna znajdować zastosowanie w sytuacji, gdy pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodziłaby istotna podmiotowo - przedmiotowa zbieżność.

Rozważając zatem kwestię podmiotowo - przedmiotowej łączności czynów osądzonych wyrokami jednostkowymi w sprawach o sygn. akt II K 661/14, II K 1662/14 oraz III K 48/16, za które wymierzono M. W. podlegające połączeniu kary pozbawienia wolności, dostrzegając z jednej strony należało, że wszystkie te przestępstwa popełnił on wprawdzie działając z zamiarem bezpośrednim. Nie można było jednak z drugiej strony abstrahować od tego, że zachowaniom skazanego, które zostały osądzony tymi wyrokami towarzyszyły zróżnicowane motywacje. Rzecz bowiem w tym, że chociaż czynów, które były przedmiotem rozstrzygnięć w sprawach o sygn. akt II K 661/14 oraz II K 1662/14 skazany dopuścił się motywowany dążeniem do naruszenia dóbr prawnie chronionych w postaci mienia, tym niemniej zachowaniem osądzonym pierwszym z tych orzeczeń usiłował on zabrać w celu przywłaszczenia rzeczy ruchome, a czynem, który był przedmiotem drugiego powołanego rozstrzygnięcia dopuścił się on oszustwa przy zapłacie za towar kartą płatniczą wpływając tym samym na automatyczne przetwarzanie danych informatycznych na rachunku bankowym pokrzywdzonej. To zaś oznaczało, że wprawdzie oba te przestępstwa godziły w mienie, tym niemniej pod względem motywacyjnym dotyczyły zupełnie różnorodnych kompleksów karnorelevantnych aktywności skazanego. Dopuszczając się natomiast przestępstwa, które było przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie sygn. akt III K 48/16 M. W. zmierzał do naruszenia zupełnie innego dobra podlegającego prawnokarnej ochronie, a mianowicie obowiązującego w kraju systemu reglamentowania dostępu do substancji psychoaktywnych. Względem na te okoliczności pozwalał zatem na stwierdzenie, że motywacje towarzyszące M. W. przy popełnianiu przestępstw osądzonych wyrokami, za które wymierzono mu sankcje połączone w niniejszym postępowaniu węzłem kary łącznej, zasadniczo się różniły.

Analiza okoliczności przedmiotowych pozostających w zbiegu realnym czynów zabronionych popełnionych przez M. W., a osądzonych w sprawach o sygn. akt II K 661/14, II K 1662/14 oraz III K 48/16, prowadziła natomiast do wniosku, że nie zostały one bynajmniej popełnione w krótkich ostępach czasowych. Wszak realizując przestępcze aktywności objęte tymi skazaniami działał on w okresie od dnia 3 kwietnia 2014r. do dnia 22 marca 2016r. To zaś oznaczało, że ustawowe znamiona wszystkich przestępstw osądzonych tymi wyrokami zostały przez M. W. zrealizowane w długiej perspektywie czasowej, bowiem w okresie niemal 2 – letnim. Nie można było też tracić z pola widzenia tego, że

przestępstw, które osądzono w tych sprawach skazany dopuścił się różnych, chociaż nieodległych miejscach, a to w K., J. i K.. Co więcej, czynami, które w niniejszym postępowaniu o wydanie wyroku łącznego tworzyły realny zbieg, M. W. godził w różnorodne dobra prawnie chronione, a to w mienie, jak i w państwowy system reglamentowania dostępu do substancji psychoaktywnych.

Z omówionych wyżej przyczyn odnoszących się do podmiotowo – przedmiotowej łączności zachowań opisanych w pkt. 1 – 2 i 4 części wstępnej wyroku łącznego, należało zatem definitywnie wykluczyć możliwość przyjęcia, że analizowane działania M. W. stanowiły emanację realizacji chociażby zbliżonego planu.

Określając wymiar kary łącznej w odniesieniu do sankcji orzeczonych wobec M. W. w tych sprawach sąd miał również na względzie globalną ocenę zachowania skazanego. Przy analizie tego zagadnienia na pierwszy plan wysuwało się spostrzeżenie, zgodnie z którym skazany od 2011r. niemal notorycznie dopuszczał się przestępstw. Pomimo zapadających wobec niego kolejno wyroków skazujących, nie wyciągnął on jednak żadnych konstruktywnych wniosków na przyszłość. Wręcz przeciwnie pozostając w warunkach izolacyjnych zachowywał się w sposób, który urągał zasadom obowiązującym w jednostce penitencjarnej. Wzgląd na te okoliczności pozwalał jeszcze dobitniej stwierdzić, że pomimo wielokrotnego karania M. W. i wdrożenia do wykonania orzeczonych wobec niego kar izolacyjnych, nie zweryfikował on swojej postawy, wręcz przeciwnie w dalszym ciągu jego zachowanie urągało powszechnie przyjętym normom społecznym.

W konkluzji tego fragmentu wyводу godziło się zauważyć, że wyrokami opisanymi w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku łącznego skazano M. W. na podlegające wykonaniu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za przestępstwa opisane w pkt. 4 tej części wyroku łącznego wymierzono skazanemu podlegającą wykonaniu karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. To zaś oznaczało, że sąd przy określaniu wymiaru kary łącznej dla tego realnego zbiegu dysponował możliwością określenia granic kary łącznej pozbawienia wolności na pułapie od 3 lat i 2 miesięcy do 4 lat i 2 miesięcy.

Stosownie zatem do brzmienia art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k. połączono M. W. kary pozbawienia wolności wymierzone mu wyrokami opisanymi w pkt. 1 - 2 części wstępnej wyroku łącznego z karą łączną pozbawienia wolności wymierzoną skazanemu wyrokiem opisanym w pkt. 4 tej części wyroku łącznego. Z naprowadzonych wyżej powodów traktujących o podmiotowo – przedmiotowej łączności tych przestępstw wymierzono mu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem sądu wymierzona M. W. kara łączna pozbawienia wolności spełni swoje zadania tak wobec niego, jak i w zakresie społecznego oddziaływania sankcji. W ocenie sądu sankcja ta we właściwy sposób uwzględniała wszystkie przywołane okoliczności, które miały wpływ na ukształtowanie jej wysokości. Powinna ona uzmysłwić M. W. nieopłacalność łamania prawa i stanowić dla niego przestrogę na przyszłość. Realizując zadania w zakresie prewencji generalnej wymierzona skazanemu kara łączna powinna natomiast doprowadzić każdego do przeświadczenia, że osoby dopuszczające się przestępstw podlegają nieuchronnej odpowiedzialności karnej.

Działając zaś w oparciu o treść art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej wobec M. W. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono mu okresy odbytych przez niego kar pozbawienia wolności w sprawach, których sankcje zostały połączone węzłem kary łącznej.

Jako że nie mogła zostać połączona węzłem kary łącznej orzeczona wobec M. W. wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 665/16 kara pozbawienia wolności z uwagi na to, że została ona w dniu 4 grudnia 2016r. w całości wykonana, a i obowiązek naprawienia szkody orzeczony wobec niego wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 1662/14, jak i przepadki orzeczone wyrokiem w sprawie sygn. akt III K 48/16 nie podlegały połączeniu, to w tym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono.

Nie podlegała również połączeniu węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym różnorodnoidalnym względem kar pozbawienia wolności kara grzywny wymierzona M. W. wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 1992/11. Wnioskodawca nie

wnosił o objęcie tej kary finansowej wyrokiem łącznym, toteż analizowany wyrok nie został opisany w części wstępnej wyroku łącznego.

Działając zaś w oparciu o treść art. 624 k.p.k., z uwagi na fakt izolowania M. W., zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.